Tarihin diyalektik gelişimi böyledir işte; bir bakmışsın Cuma'ya gitmeyenler Müslüman değildir, bir bakmışsın gidenler.

Kuran'da bazı bölümler vardır; Kuran'ın indiği zamana özgüdür, söz olarak harfiyen yalnız o koşullarda geçerlidir. Daha genel ilkelere varmak için o koşullardan soyutlanıp yorumlanması gerekir. Yoksa evlerde tuvaletin olmadığı, insanların tuvalet gereksinimlerini dışarıya çıkıp giderdikleri zamanlarda, gece tuvalete çıkmış kadınlar için söylenenlerin artık ne hükmü olabilr ki hepimizin evinde tuvalet yok mu?

Kuran'da her zaman geçerli olacak, soyutlamaya pek gereksinim doğurmayan ifadeler de var. Örneğin, koca koca kitaplar taşıyan merkep. Cuma suresinde kitaplardan deliller getiren çok bilmiş din alimleri böyle nitelenir. Onların bütün insanlar bir yana yalnız kendilerinin Allah'ın dostları olduğunu iddia ettikleri söylenir. Bunda bile o zamana özgü, soyutlanması gereken öğeler var; o zamanlar Medine'de çok bilmiş din alimleri Yahudi'ydi.

Gönüllere ferahlık veren, yokluğunda aranılan ezana hasret kaldık.Çandı, boruydu alet sesidir, hükmedicidir. Aleti kullanan insan da olsa, bunlar insan sesiyle çağrı değildir. Hoparlör de alettir. Bazen metalik cızırtılı, bazen hard rock konserinde duyulanlara benzer böğürtülü, sonuna kadar açılmış bu hoparlör sesine ezan diyenler de çıkıyor.Her gün her gün, beş vakit, bağır bağır, olacak gibi değil; yaşlısı var, çocuğu var, hastası var. Bu gürültü kirliği, zamana inen kocaman balyoz, zamanı kesen keskin kılıç gibi günü beş defa bölüyor. Ezansa beş kere çıplak insan sesiyle bağlardı günü için için.

AK Parti ve BDP'nin hükmü altına aldığı insanlar kentlere taşıma insanlar. Yerleşikler arasından da taraftar buluyorlar elbet, -hay diyalektiğin gözünü seveyim- koca koca kitaplar taşıyan merkepler ve cahiller.

Yerleşiklerin bulunduğu yerlerde, AK Partiyi cami dağılışlarında görüyorsun sanki. Yerleşikliği hazmedememiş, eskiden kalma yerleşik, kitap taşıyan merkepler ilkin gidiyor, en son çıkıyor. Dışarıdan taşınmış esnaf, giderken ardında gelirken önünde bunların. Psikolojik sorunlar yaşıyan gençler en son gelip en önce ayrılanlar arasında. Emekliler, hiç

bitmemesini ister gibi.

BDP, İslam denilen bu uydurulmuş pratikleri son zamanlarda keşfetmiş gibi. Ona da pek ihtiyacı yoktu hani; dinin yerine Kürtçülüğü, tarikat ve cemaatler yerine aşiretleri koy bire bir aynılar neredeyse.

Kente taşınanlar, yerleşik hale geçince ne olacak AK Partililere, BDP'lilere. O zamanda, 1960'larda ve 1970'lerde taşıma nüfusa hükmederek siyaset yapmış olup sonra giderek daha halis Atatürkçü olan ve son seçimlerde CHP'ye oy verdiği söylenen siyasiler gibi siyasetin kürkçü dükkanı CHP'ye dönerler herhalde. Dur bakalım şimdilerde siyasi hükümranlıklarında son anlarını yaşıyanların bir on yirmi senesi var daha CHP'ye dönmelerinin.

"Ne alakası var şimdi, kitap taşıyan merkeplerle 1 Mayıs'ın?" deme. Hoparlör sermayedir, çıplak insan sesi emek. Emeğin birlikte haykırışının, 2013 Haziranında gördün, gücü en büyük sermayeyi bile dize getirir. Kitap taşıyan merkepler, bizzat kutluluk olan emeğin kendisini susturup sermayeyle sözde emek kutlaması yaptırıyorlar.

1 Mayıs emek ister. Belki de on milyondan fazla milyonlarca insan daha on bir ay önce kıyam etmişken sosyalist olduğunu söyleyen parti ve örgütler "1 Mayıs Taksim'de kutlanacak" dediklerinde "hadi ordan" denilircesine terslenebiliyorsa 1 Mayıs'ı hazırlamamışlar demektir. Örgütlenme, örgütlenme diye diye insanları örgütten, sokak sokak diye diye insanları sokaktan kaçırmışlardır.

1 Mayıs emek ister. Türkiye'de on milyonlarca ücretli çalışan varken çalışanların durumu her an daha da kötüye gidiyor, bağımlılıkları artıyor ve güvenceleri yitiyorsa sendikalar, konfederasyonlar çalışmamıştır. "1 Mayıs Taksim'de kutlanacak" dediklerinde kimse kulak asmaz.

1 Mayıs emek ister. Herkes sermaye peşinde emek sarfeden yok.

Sendika ve sosyalist parti, sosyalist örgüt olmak, “1 Mayıs Taksim’de kutlanacak” diyerek egemenlerin lütfuna sığınmak değil, 1 Mayıs’ın Taksim’de kutlanılacağı kararını aldığında uygulama gücüne sahip olmaktır.

Yerleşiğiyle taşınmışıyla sosyalizme hazır olan devasa kitlelerin örgütlenmesini çalışıp emekle gerçekleştirecekken sermayeye bırakanlar polisle çatışan marjinaller durumuna düşecektir yine.

Bir efsane, birikmiş bir sermayeye dönüştürülmeye çalışılan Deniz Gezmişler sırf emekti. Kendilerinden, emeklerinden başka bir şeyden medet ummadan mücadele ettiler. 1970’lerdeki dev 1 Mayıslar onların sayesindedir. Yeniden bayram olarak ilanından sonraki 1 Mayıslar ise düzenlenebildiklerinde sermayeyle alacalı bulacalı organizasyonlar oldular. Sonuç; halimiz ortada.

Her 1 Mayıs’ı, 2 Mayıs’tan başlamak üzere yıl boyunca örmek gerekir.